

REPORTÁŽ



Poníci na Jižáku

Na hlubokém Jižáku je k vidění leccos a zdejší peneři jen tak kvůli něčemu obočí nezvednou. Když ale po eskalátoru metra Háje vyjede elfka v loveckém hábitu a s mečem na zádech, zástup cestujících na zastávce se přece jen zavlní. Tauriel si prostých smrtelníků nevšímá. Přičísne průvanem rozcuchanou růžovou paruku a zamíří směrem, kterým ukazuje šipka s nápisem Modrá škola.

Do legendárního jihoměstského vzdělávacího institutu nekráčela sličná elfka náhodou. První únorovou sobotu tu probíhal festival PragoFFest, a tím pádem sem mířil každý, kdo je jen trochu šmrnclý sci-fi, fantastikou, Harrym Potterem, Hrou o trůny, cosplay, asijskými šílenostmi, britskými seriály, simulátory, video i deskovými hrami. A poníky. Nesmíme zapomenout na poníky, protože kvůli nim jsme do Modré školy zamířili my.

Jestli čtete ČiliChili pravidelně, možná si vybavíte epickou reportáž, kdy jsme se v září 2012 na Vyšehradské zahrádce setkali s českými Bronies. Pro vás nezasvěcené jen stručně, protože si tu reportáž můžete klidně dohledat online, žejo: Bronies jsou dospělí (nebo dospívající) lidé, kteří ujíždějí na sledování animovaného seriálu ^{^^}y Little Pony, Friendship Is Magic (Můj malý Pony, Přátelství je kouzelné). Teorii,

AUTOR: JIŘÍ HOLUBEC

Autor

JIŘÍ HOLUBEC



2018 | 5 | TI DRUZÍ

**Slavné dvojky
vol. 2**

Všechny články od autora

proč tahle podivná komunita vznikla a proč se rozrostla do celosvětového hnutí, existuje spousta. Mluví se o redefinici maskulinity, vlivu internetové kultury, ale taky o tom, že tyhle věci se prostě stávají, když se zruší povinná vojenská služba. Mě osobně nepřesvědčila žádná z nich a po prvním setkání s bratrstvem poníků jsem nabyl dojmu, že kvůli nějaké chybě v Matrixu tisíce mladých lidí prostě přilnuly k pohádkám o přátelství a lásce. Od té doby už uplynulo šest let a dost mě zajímalo, co se za tu dobu s českými poníky stalo.

Universální žurnalista: Jiří Holubec
Foto: Michael Kratochvíl

KOŇSKÁ DÁVKA FANTAZIE

Hlavní stáj PoníConu se nachází v prvním patře Modré školy. Než se tam s kolegou fotografem proboujeme, začíná se u nás projevovat syndrom předávkování fantastičnem. Přízemí školy je doslova narváno vším možným, co se k neexistujícím světům pojí. Jeden vedle druhého se tu těsnají stánky s figurkami, hračkami, plakáty, plackami, hrnečky, tričky, přívěsky, povlečením a vůbec s čímkoliv, z čeho lze vytřískat nějaký peníz. A že nejde o malé částky. Taková autentická hůlka Harryho Pottera vás vyjde na hezkých 999 korun, a to na ni máte ještě festivalovou slevu. Normálně je za jedenáct stovek. Když se labyrintem stánků pustíme do hlubin školy, otvírají se před námi další netušené věci. Herní virtuální reality v šatnách, simulátor vesmírné lodi v jakémsi kabinetu, tělocvična narvaná ode zdi ke zdi hráči her počítačových i deskových. Každých pár vteřin se kolem nás odehrává nějaká drobná epizoda, kterou jinde nezažijete.

„Nebelvír, Nebelvír se jde fotit,“ vykřikuje kolemjdoucí jinoch v kostýmu jakési obskurní postavy z Harryho Pottera. „Neslyšíš? Volají Nebelvír,“ štouchne vedle nás stojící mladá dáma v sexy černém kostýmku Bellatrix Lestrangeové svou kamarádku. „Já nejsem Nebelvír,“ oduší dotázaná tak pohrdlivě, že ji to společně s blondatou parukou usvědčí z příslušnosti ke klanu Malfoyů. Než se jí stačím zeptat, zmizí i s Bellatrix kdesi v davu ostatních maskovaných bytostí.

Rapidní nárůst vyznavačů cosplay a jejich sveřepá identifikace se svou postavou je tu vidět na každém kroku. Jak stoupáme schodištěm a procházíme školními chodbami, potkáváme okostýmovaných jedinců desítky. Roztomilé a zároveň i fascinující je, že na hru tu přistupují naprosto všichni. Je úplně jedno, že v realitě jste hubený šestnáctiletý geek s uhry a řídkým chmýřím pod nosem. Podomácku vyrobený kostým a meč z hračkářství vás na celé odpoledne promění v mezigalaktického desperáta. Nikoho z vašeho okolí ani nenapadne to zpochybňovat, protože ve vás opravdu vidí Graye Fullbustera, legendárního šermíře z anime seriálu Fairy Tail. Když jeden štoura podotkne, že Gray by neměl mít meč z oceli, ale z ledu, nastartuje asi půlhodinovou diskusi o sečných zbraních tak zasvěcenou, že i já úplně zapomenu, že ve skutečnosti má náš Gray meč z papundeklu.

TŘÍDA Č. 21

Jestli byla cesta do velína PoníConu průletem fantazie, samotná místnost číslo 21 představuje jiný vesmír. Maličká, mírně zatuchlá třída je vyzdobena barevnými balonky, fáborky a spoustou obrázků poníků, kteří jako by vzhlíželi k obří nafukovací figurině stojící v rohu. U stolku u dveří sedí dva broníci junioři a za asistence okaté slečny v modré paruce a se špičatými oušky vyrábí obrázky svých oblíbených postav. Na zbylých židlích sedí namačkáno asi dvacet posluchačů, kteří se zaujetím sledují přednášku o kryptozoologických tvorech ve světě My Little Pony. A když říkám „přednáška“, tak myslím přednáška se vším všudy. Včetně powerpointu, animací, odkazů na populární i vědeckou literaturu a diskuzí.

„Sirény, ty nemůžou chybět, ty mají na bronies.cz aktivní fanklub asi tři lidi,“ překlikne mládenec jménem Quint-t-W na další slide a je odměněn uznalým smíchem milovníků sirén. „Měli jsme na ně pohled tedka na konci sedmý série. Tohleto,“ další obrázek s další podivnou obludkou, „je porovnání se sirénami ze seriálu Samurai Jack, abyste viděli, jak se taky někdo může inspirovat. Zajímavý je, zatímco v poníkách je známe jako takový zmutovaný sea ponnies, tak původní

sirény měly daleko víc ptačích prvků, který měly symbolizovat umění zpěvu.“
Přednáška pokračuje zasvěceným ponorem do řecké mytologie, během kterého posluchači ani nedutají. Netroufám si odhadovat, kolik z nich dávalo stejně zaujatě pozor při hodině češtiny, když se probíraly staré řecké báje a pověsti. Nebo kolik z nich by bylo ochotno absolvovat kurs tvůrčího psaní, přednášku o architektuře nebo rozebírat přeslechy v dabingu v několika cizích jazycích, což jsou další body programu dnešního odpoledne. Jakmile do čehokoliv přidáte poníky, budou sedět, soustředěně poslouchat a klást zaujaté otázky. A bude jim jedno, že přednášející má na zádech křídélka a na čele roh.

VÍŠ, ŽE JSI PONÍK A ŽE ZA TÝDEN POLETÍŠ S DALŠÍMI PONÍKY DO MOSKvy, A TAM BUDOU DALŠÍ STOVKY PONÍKŮ A VŠICHNI BUDETE KAMARÁDI.

Jelikož právě skončila výtvarná dílna, přitočíme se k další okostýmované dvojici a dáváme se do řeči. Dozvídáme se, že se jmenují Coco Pommel a Fluttershy. Jestli to nevíte, tak Coco Pommel není jeden z hlavních poníků, objevuje se jen v pár dílech a nemá element. „Je to taková pony verze Coco Channel. Tady kamarád je Fluttershy, ten je jeden z hlavních a má element Laskavosti. Každá hlavní postava v My Little Pony má jeden element přátelství. Fluttershy Laskavost, Applejack Poctivost, Rarity Štědrost, Rainbow Dash Věrnost a Pinkie Pie Smích. Pak je ještě šestý element Magie, který má Twilight Sparkle,“ vysvětluje Coco zapáleně, zatímco Fluttershy si nervózně mne oko orámované rozteklou řasenkou a sune se od nás pryč. Aby nám neutekla i Coco, začnu vyzvídat, jak se k poníkům dostala a proč se převléká za postavičku kresleného seriálu pro čtyřleté holčičky. „Na poníky jsem přišla na internetu, líbí se mi vcítit se do role poníka,“ krčí rameny. „Nojo, na internetu ale člověk narazí na leccos,“ namítám a snažím se nedomýšlet, na co všechno by to něžné stvoření mohlo narazit a do jakých rolí by se mohlo vcítit. „Proč zrovna poníci?“ „Já ani nevím. Líbí se mi tu, jsem tu mezi kamarády,“ našpulí Coco zamyšleně rtíky. „My se scházíme docela často. V létě je velký con Czequestria. Během roku pak menší cony, k tomu se vždycky třeba jednou za měsíc udělá sraz v nějakém městě, a když máte v okolí víc Bronies, tak se scházíte vlastně pořád. A mě to baví s nimi být. Komunita Bronies je... prostě přátelská.“

... PROSTĚ PŘÁTELSKÁ

Jestli jste ještě nepodlehli zvědavosti a nesjeli na YouTube pár MLP klipů, tak vám doporučuji to udělat. Jinak totiž nepochopíte, jak intenzivní gejzír positivity se ze seriálu line, a definici Bronies komunity jako „prostě přátelské“ bez toho zážitku nedoceníte. I na mě, ačkoliv se neidentifikuji s žádnou postavou a nemám element, začíná koncentrované přátelství doléhat. A je to vlastně hrozně fajn pocit. Bronies jsou hodně různorodá parta. Věkové, vzhledové, sociální a bůhvíjaké ještě rozdíly jsou tu ale naprosto nepodstatné. Každý se baví s každým, všichni se upřímně smejí jakémukoliv fóru a odměňují nadšeným potleskem kohokoliv, kdo se ujme slova. Když začne přednáška o akcích uplynulého roku 2017, panuje tu atmosféra jako na koncertě. Přednášející je veselý třicátník v paruce a s křídélky na zádech, navlečený v kostýmu, který je velmi přiléhavý, leccos se pod ním rýsuje a ne všechno je břicho. Jinde by budil posměch nebo rozhořčení. Tady je to Jamis, šéf českých Bronies, který v tom kostýmu objel doslova celý svět od St. Petersburgu přes Německo, Británii až po BabsCon v San Francisku. Když se podíváte na hlavní poníkovský portál equestriadaily.com, zjistíte, že MLP festivalů je tolik, že byste po nich mohli cestovat celý rok takřka nonstop. A to prosím mluvíme jen o velkých akcích, kam se sjíždějí tisíce Bronies okukovat dabéry a ilustrátory svého milovaného seriálu a utrácet tisíce za značkové plyšáky. Když vezmeme v potaz i menší srazy, jako jsou česká :equestria, multifandom cony typu PragoFFest nebo Festival Fantazie, srazy

Bronies v Brně, Bratislavě a Ostravě a zimní poníkovskou Karaoke párty, tak křídélka ze zad nemusíte sundat vůbec. A proč by to vlastně někdo dělal? Kouknu kolem sebe a vidím, jak parta velmi nesourodých lidiček nadšeně tleská zprávě, že čeští Bronies vybrali v dobročinné aukci 130 tisíc korun a poslali je spolku Chewal, který se zabývá hipoterapií. Proč by někdo chtěl z téhle oázy magického přátelství vycházet do reality, kde stále častěji vítězí vulgarita a primitivní agrese, ptám se sám sebe. Odpověď mě nenapadá.

TAJEMSTVÍ ŽIVOTA

Když se vydáme na cestu domů, zjišťuji, že takhle neuvažuji sám. Vycházíme z Modré školy. Venku stojí na mrazu postavy z různých koutů popkulturního univerza, propojené zálibou v nikotinu. Harley Quinn tu bafá s jakýmsi vesmírným žoldákem, Gilderoy Lockhart si připaluje od nindži s plyšákem na rameni, opodál se klepe Rumcajs a jeho Manka, která opovrhla kabátem, aby nezakryla svůj pozornost budící dekolt. „Víš co,“ pronese zničehonic zamyšleně kolega fotograf, „já je úplně chápu. Představ si, že děláš někde v kanceláři, všichni kolem tebe jsou stejný, všude je hrozná nuda, lidi si nadávají, ale tobě je to jedno, protože víš, že jsi poník a že za týden poletíš s dalšími poníky do Moskvy, a tam budou další stovky poníků a všichni budete kamarádi.“ A tak to je. S Bronies jsem se sice viděl dvakrát v životě, ale jsem skálopevně přesvědčen, že rozlouskli tajemství života, vesmíru a vůbec. Friendship is Magic, přátelé. Ať žijí poníci!